

Titre : Benvolgut / Auteur - compositeur : Manel

Benvolgut, permet-me suposar
que, malgrat que no haguem gaudit de presentació oficial,
més o menys, així com jo, estàs assabentat
de la meva existència, de les coses que faig.
Benvolgut, jo ho reconec, què hi faré, covard de mi,
no és que siguis cada tarda el meu tema preferit,
vostres són les promeses que ningú ja complirà,
vostres les nits que els telèfons no paraven de sonar.
Però sí que et vaig veient en discos que al final no et vas endur
i alguns quina meravella, i alguns que mai tindràs prou lluny,
benvolgut, i en un somriure que fa sola caminant
i en aquella foto antiga oblidada en un calaix:
heu parat una furgoneta aprofitant la vista privilegiada d'una ciutat.
Tu assenyales l'absis romànic d'una catedral i sou joves i forts!
I sentiu l'eternitat al vostre davant!
I, benvolgut, ni sospiteu que gent com jo
estem esperant.

I que simpàtics que se us veu, i quin mal devia fer,
i m'ho imagino -o ho intento- i t'asseguro que comprenc
que encara avui, sense remei, tot trontolli un segon
quan un amic, amb bona fe, pronuncia el vostre nom.
Però vull pensar que tot va bé i que no enyores aquells temps,
que fins i tot en recordar no saps per què però estàs content
i vas veient coses pel món que t'estan agradant tant
i agraeixes que entre els dos em féssiu créixer amagat.
Amagat en mentidetes, en dubtes emprenyadors,
en cada intuïció fugaç d'una vida millor,
amagat en "som molt joves per tenir res massa clar",
amagat en "no sé què és, però, nena, no puc respirar".
Ai, benvolgut, que estrany si un dia et van fer mal
el meu amor, la meva sort, les meves mans
o el meu dit resseguint-li la columna vertebral!
Benvolgut, que ha arribat i es vol quedar!
Ai aquests dits, no són senzills, de gent com jo
que estava esperant.

Benvolgut, ho deixo aquí, que sé que ets un home ocupat.
Suposo que és moment d'acomiar-me esperant
no haver-te empenyat massa, no haver semblat un boig,
que la força ens acompanyi, adéu, fins sempre, sort!
Per si un dia ens creuem ja em disculpo, que em conec,
faré d'home seriós, esperaré darrere dret
mentre tu li fas brometa, "veig que ara els busques alts",
mentre tu et reivindiques com molt més elegant.
Farem adéu i marxarem i ella em dirà que t'ha vist vell
i, pas a pas, ja estaràs tan lluny
com el cretí que abans d'entrar a Història li tocava el cul
arrambant-la contra els arbres del costat d'un institut.
Ai, pobrets meus, com s'haguessin espantat,

si entre els matolls, sortim tu i jo dient
"ei, aquí els senyors, estem esperant.
Xicots, aneu fent lloc,
que estem esperant".